

Illusztrációk gyűjteménye

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

Sok évvel ezelőtt egy vadászgép lelőtte saját magát Nevada-sivatag felett, miközben kipróbált egy új ágyút, amit a szárnyára erősítettek. A repülőgép szuperszonikus sebességgel haladt, de az ágyúgolyó nem volt szuperszonikus. A gép lényegében belerepült a golyókba, amiket másodpercekkel előbb kilőtt. A gép túl gyorsan haladt. Néha túl sietve megyünk saját lelki céljaink felé. Isten szól, és túl gyorsan szaladunk ahhoz, hogy meghalljuk szavát. Ne menjünk annyira sebesen az életben, hogy elhagyjuk Isten szavának hangját, hanem maradjunk meg akarataiban!

– *Isten akarata*

Kétségtelenül ismerjük a leghíresebb festmények egyikét, *Az utolsó vacsorát*, amit Leonardo da Vinci festett Krisztusról és tanítványairól az asztal körül. Sok művészettörténész úgy véli, hogy amikor először elkészült a festmény, az egy kissé eltért attól, amit ma ismerünk. Ugyanis az asztalterítő szegélye nagyon művészi díszszinórral volt ellátva. A festmény befejezése után da Vinci hamarosan meghívott művészeti hallgatókat, hogy tekintsék meg mester-művét. Nagy benyomást keltett bennük különösen az asztalterítő szegélyén levő zsinór. A fiatal emberek észrevételeit figyelve a művész elővett egy ecsetet, festékbe mártotta, és néhány vonással átfestette a zsinórt. Aztán felindultságában ezt mondta: „Nézzétek Krisztus arcát!”

– *Jézus Krisztus*

Korunk egyik filmjéről egy kritikus ezt írta: „A cselekmény rohamosan halad a pócegödör felé.” Nem lenne ilyen pusztító a film azokra nézve, akik figyelik, ha az ember értelme is föl lenne szerelve olyan szűrővel, mint a konyhai szennyvízfolyó, amiből a szemetet ki lehet venni és be lehet dobni a szemetes kosárba. Az értelmünk nem így működik. Egy egész életre elraktározza a benyomásokat. Csak úgy védekezhetünk ezek ellen, ha értelmünket védjük a rossz hatásoktól.

– *Vigyázás*

Kerüljük el a következő hibákat!

1. *Lelkiismeret-furdalás* a tegnapi kudarcért.
2. *Aggodalom* a mai problémák miatt.
3. *Gyöttrődés* a holnap bizonytalanságáért.
4. *Halogatás* a mai feladatok láttán.
5. *Bosszúság* mások sikere miatt.
6. *Bírálat* felebarátunk tökéletlenségeiért.
7. *Türelmetlenség* a fiatalok hibái miatt.
8. *Reménytelenség* nemzetünk jövőjével kapcsolatban.
9. *Hitelenség* Isten gondviselésében.

– *Bűn*

Egy spanyol közmondás szerint „a zsidók elpusztítják magukat páskáikon, a mórok házasságaikban és a keresztyének pereskedéseikben”. Az 1Kor 6:1–8-ban Pál elítélte a keresztyének jogi vitáit az ősegyházban. Milyen szomorú megjegyzés ez arról, hogy a keresztyének közt annyira

általános volt a pereskedés, hogy közmondásos általánosítás lett belőle!

– *Pereskedés*

A hamis pénz mögött nincs hatósági jóváhagyás. Egy jó hamisítvány becsaphat egyeseket, mert úgy fogadják, mint törvényes fizetőeszközt. De amikor hatósági ellenőrzés alá kerül, hamisnak bizonyul és vége a megsemmisítés. Ugyanígy a hamis evangélium mögött nincs Krisztus jóváhagyása. A hamis evangélium hirdetője becsaphatja magát, esetleg másokat is az üzenetével. De nincs üdvösség az evangéliumában. Pál azt mondja, hogy az ilyen prédikátor fölött majd a mennyei ítélőszék előtt mondanak ítéletet: „Legyen átkozott!” (Gal 1:6–9)

– *Hamis evangélium*

Valaki azt mondta, hogy a gyomorfekélyt nem amiatt kapjuk, amit megeszünk, hanem amiatt, ami minket emészt.

– *Aggodalmaskodás*

Hudson Taylor mondta: „Ha Isten munkáját Isten módján és az ő dicsőségére végezzük, akkor mindig megadják hozzá a támogatást. Isten nem köteles segíteni minket önző terveinkben. Viszont kötelezi magát arra, hogy támogassa az ő szolgálatát!”

– *Isten akarata*

Augustinus töprengett a Szentháromság tanának kérdései felett, miközben egy napon a tengerparton sétált és megfigyelt egy kisfiút, aki vödörrel rohant a vízhez meg vissza egy kis lyukhoz. Augustinus megkérdezte tőle: „Mit csinálsz?” A fiú ezt felelte: „Az óceánt bele akarom önteni ebbe a lyukba.” Augustinus rájött, hogy ugyanígy próbálta a végtelen Istent fölfogni véges elméjével.

– *Szentháromság*

Egy iskolás fiú hazavitt egy hernyógubót, hogy megfigyelje, miként jön ki belőle a lepkévé alakult rovar. Amikor végül a gubót kezdte áttörni a kis rovar, a folyamat nagyon lassúnak és küzdelmesnek tűnt. Ezért segített neki, és egy kicsit kinyitotta a nyílást a gubón. A lepke hamar kikerült börtönéből, de szárnyai csenevészek maradtak, és nem tudott velük repülni. Valami baj történt. A fiú nem jött rá, hogy a gubóból való kimászás küzdelme hozzátartozik a kis rovar izomrendszerének kifejlődéséhez.

– *Próba*

Egyszer valaki odament John Wesleyhez ezzel a nagy „fölfedezéssel”: „Úgy gondolom, tudom már, hogy mi a talentumom.”

Wesley megkérdezte: „Mondja, mi az?”

Ezt a választ kapta: „Az, hogy kimondjam mindazt, ami a szívemen van.”

Wesley ezt javasolta neki: „Nem hiszem, hogy Isten megbüntetné, ha ezt a talentumát eltemetné.”

– *Talentum*

Egy édesapa és kisfia elment a zöldségüzletbe vásárolni. A szorosan az apa mögött haladó kisfiú egy nagy kosarat

cipelt. Az édesapa egyik áru után a másikat rakta a kosárba, míg végül az egyik vásárló sajnálni kezdte a fiúcskát és megjegyezte: „Ez elég nagy teher egy olyan kisfiúnak, mint te vagy?” A fiú odafordul a nénihez és ezt mondta: „Ne tessék aggódni miattam! Apukám tudja, hogy mennyit terhet bírok el.”

– *Gondviselés*

Karl Barthot egyszer arra kérték, hogy foglalja össze néhány szöveget mindazt, amit addig írt a teológia területén. Ez volt az összegezése: „Jézus szeret, jól tudom, Bibliából olvasom.”

– *Teológia*

Egyszer egy ember nevelni akarta az öszvérét. Az első az volt, hogy egy bottal nagyot ütött a fejére a fülei közé. Amikor az öszvér megtántorodott, valaki megkérdezte tőle: „Mi a baj? Miért csinálta ezt?” Az ember ezt válaszolta: „Ahhoz, hogy az öszvért tanítani lehessen, először föl kell hívni a figyelmét.” Ez a megfigyelés lehet igaz is meg nem is az öszvérről vonatkoztatva, de nagyon sok igazság van benne, ha emberre alkalmazzuk. Először az érdeklődését kell fölkeltenünk, mielőtt taníthatnánk valakit!

– *Tanulás*

Sok haszna van az idegen nyelv tudásának. Az egyik fő áldása abban van, hogy növekszik a képességünk mások megértésére és magunk megértetésére másokkal. Ha valaki csak egy nyelvet ismer, esetleg azt gondolja, hogy amit elmondott másnak, azt mind megértették. Ha azonban le kell fordítanunk valamilyen gondolatot egy másik nyelvre, akkor számításba kell vennünk több lehetséges kifejezést és árnyalatot, valamint a nyelv egyéb elemeit. Ez az erőfeszítés megnyitja az ajtót arra, hogy sok új emberrel kapcsolatba lépjünk. A szenvedés olyan, mint egy idegen nyelv ismerete, mivel amit addig rendszerint természetesnek vettünk, amikor zökkenőmentesen zajlott az életünk, új fényben kell meglátunk a szenvedés idején. A szenvedést ismerő ember előtt szélesre tárul a szolgálat ajtaja a szenvedő emberek világa felé.

– *Szenvedés*

Egy bölcs és igazságos uralkodó törvények sorát írta elő népének. Egy napon édesanyja megszegte az egyik törvényt, amiért odavitték az uralkodó elé. Hűsz botütés járt a bűnért. Az uralkodó igazságot akart szolgáltatni, és ugyanakkor eleget akart tenni az édesanya iránti szeretet követelményének is. Magára vállalta a hűsz botütést, és ezzel igazságot szolgáltatott, miközben szeretetét is a legteljesebb mértékben kifejezte.

– *Igazságos szeretet*

Egyszer egy földműves észrevette, hogy tűz keletkezett a búzaföldön és a szél gyorsan üzte a lángokat a tanyája felé. Hogy megmentse a tűztől a házát, ellentüzet gyújtott, és amikor a két irányból érkező tűz összetalálkozott, megszűnt a veszély. A füstölő hamu alatt észrevette egyik kotlósának elpusztult testét. Lábával megrúgta az elszenesedett holttestet, és alóla négy kiscsirke rohant elő. A kotlós áldozata megmentette a kiscsirkék életét. Krisztus kereszten vállalt áldozata így mentett meg bennünket az ítélettől.

– *Kereszt*

Új Guineából a dzsungelből egy misszionárius levelet küldött haza barátainak a lelki hadviselés természetéről:

„Nagyszerű a harc tűzében szembeszállni a vén ördög legfélelmetesebb fegyvereivel, amikor az elkeseredéssel, csüggedéssel, csúfolkodással és betegséggel támad. Nem pocskolja idejét a légymelegekre. Akkor támad keményen, amikor valaki szembe mer vele szállni. Mindig kiszámíthatod ütésed súlyát abból, hogy milyen visszaütést kapsz. Amikor lázas betegen fekszel és elmegy az utolsó erőd is; amikor valamelyik megtért visszaesik; amikor a legígéretebb érdeklődők csak bolondot csinálnak belőled; amikor leveleidet nem kapod meg, és barátaid sem válaszolnak leveleidre, ez az idő talán a szomorkodás ideje? Ó, nem! Ez az az idő, amikor meg kell állni gyakran és halleluját kell kiáltani! Az ősi ellenséggel szemben ez a legfélelmetesebb ellentámadás, és ezzel lehet őt visszaütni. A mennyekiek az ég peremén figyelik a küzdőteret: ‘Vajon ki tud tartani?’ Amint látják, hogy ki van velünk, és amint észreveszik a kiapadhatatlan erőforrásokat és azt, hogy lehetetlen kudarcot vallanunk, dicsőséget adnak Istennek. Nem hátrálunk meg! Kitartunk a végsőkig!”

– *Lelki harc*

Képzeljük el, miként érezne az a szülő, aki karácsony napján átadja az ajándékokat a gyermekeinek, és a gyermekek csak átveszik azokat, de félreteszik azonnal, ki sem bontják és nem kíváncsiak az ajándékokra. Gondoljuk el, hogy az Úr hogyan érez, amikor ajándékokat ad nekünk, hogy használjuk azokat, de mi sohasem akarjuk megtudni, hogy mik azok az ajándékok, sohasem használjuk azokat, hanem azzal mentegetőzünk a gyülekezetben, hogy semmit nem tudunk csinálni!

– *Lelki ajándékok*

William Booth egy éjjel nem tudott aludni, ezért kiment az éjszakában sétálni. Végigment London szegénynegyedén, és a sötétség leple alatt látta az elszegényedett és összetört embereket. Az eső verte némelyik hajléktalant, akik a járdaszélen aludtak. Amikor Booth hazatért, ezt mondta feleségének: „A pokolban jártam.” Ebből a rémületes élményéből fakadt az Üdvhadsereg látomása. Ha Booth nem hagyta volna el otthonának biztonságát, talán sohasem jutott volna tudatára a hajléktalan tömegek nyomorának.

– *Együttérzés*

Évekkel ezelőtt nagy vulkánkitörés következett be Washington államban, a St. Helens hegyen. Már azelőtt is az emberek állandó veszélyben voltak a hegy körül, mert figyelmen kívül hagyták az útlezárásokat. Ezért a vulkánkitöréskor számosan meghaltak és megsebesültek. Még ha a fizikai veszély a küszöbön áll is, az emberek nem engedelmessékednek az előírásoknak. A bűn vagy az engedetlenség mindig életveszéllyel és pusztulással jár.

– *Bűn*

Sok évvel ezelőtt az egyik híres prédikátor templomában volt egy óra, ami hírhedt volt pontatlanságáról. Néha sietett, néha késett, és nem tudták megjavítani. Végül, amikor már széles körben elterjed a híre, a prédikátor feliratot tett az órára: „Ne a mutatókat hibáztasd, a baj mélyebben van.” Ugyanez érvényes az emberekre is: a baj mélyebben van, mint ami a felszínen látszik.

– *Bűn*

A szex olyan, mint a tűz. A kandallóban melegít és élvezetes. A tűzhelyen kívül pusztító és fékezhetetlen.

– *Szex*

Azt mondják, hogy valaki szerszámüzletbe ment és kért egy fűrész. Az üzletes elővett egy láncos fűrész a polcra és azt mondta, hogy ez a legújabb típus, a legfejlettebb technikával, és garantálja, hogy naponta tíz köbméter fát is el tud vele aprózni. A vevő úgy gondolta, hogy ez nagyon jó ajánlat, ezért megvette a fűrész. Másnap visszament az üzletbe eléggé kimerülten és így panaszkodott: „Valami baj lehet ezzel a fűrészrel. Olyan keményen dolgoztam, ahogy csak bírtam és három köbméter fánál nem vágtam föl többet, pedig a hagyományos fűrészrel is föl vagyok négy köbmétert egy nap”. Az eladó nem tudta mire vélni a helyzetet, ezért a vevőt kihívta az üzlet raktárába és ott ellenőrizte a motoros fűrész. Bekapcsolta és felzúgott a motor. A vevő felkiáltott: „Mi ez a zaj?” Ő szabadkézzel vágta a fát az új fűrészrel anélkül, hogy rákapcsolta volna az áramra. Így vagyunk mi is mint keresztyének, ha nem a Lélek hatalmával működünk és élünk naponta.

– *Szentlélek*

Egy idős néger rabszolgaként dolgozott valakinél, aki semmit nem törődött a keresztyénséggel. Kedvenc szórakozása az volt, hogy élcélődött a színes bőrű rabszolgával. Megkérdezte: „Sambo, nem félsz attól, hogy az ördög elvisz?” „Nem félek” – válaszolta a néger. „Sambo, gyakran támad téged az ördög?” – kérdezte ismét. „Gyakran” – válaszolta a néger, miközben mosolygott és ragyogtak fehér fogai. „Mit csinálsz ilyenkor?” „Föltekintek a mennybe és ezt mondom: »Mester, vigyázz a tulajdonodra!«”

– *Megtartó*

Valakinek a szívét nagyon megérintette egyik barátjának a halála, ezért kifejezte vágyát, hogy keresztyén életet kezd. Ezt elmondta egy lelkipásztornak is: „Csak egy ok miatt tétovázom: félek attól, hogy nem tudok kitartani. Tudja, ahol dolgozom, elég sok durva fickó van. Nem hiszem, hogy egyetlen keresztyén is lenne köztük.” Válaszul a lelkipásztor kiemelt egy virágot az asztalon levő vázából és ezt mondta: „Látja ezt a virágot? Ez a mocsárban nőtt fel. Nézze, milyen tiszta és folt nélküli. Ez azért van, mert Isten megőrizte. Őt is meg tudja őrizni.” Minden keresztyénnek elég, ha tudja, hogy Isten az ő megtartója.

– *Megtartó*

A Biblia azt mondja, hogy „az Úr megőriz minket”. Sohasem értettem ezt teljes mértékben, amíg be nem mentem a konyhába, ahol feleségem befőttet rakott el. Meghámozta az őszibarackokat, feldarabolta és jó csomó cukrot öntött rájuk, és beletette mindezt egy fazékba, majd így szóltam: „Mit csinálsz?” Ezt válaszolta: „Őszibarackot teszek el télire. Ezzel a cukorral tartósítom.” Némelyik kötözködő, vitatkozó és zúgolódó keresztyén azt gondolja, hogy gyümölcsbefőttként tették őket félre, pedig csak savanyú uborkához hasonlók.

– *Keresztyénség*

Van egy ősi hagyomány a zsidók között, mely szerint a manna mindig olyan ízű volt, mint amilyenre valaki vágyott minden reggel. Ha például fölkel és egyiptomi uborkára vagy hagymára vágyott, de nem zúgolódott, hanem hálásan elfogadta a mannat, akkor a mannat uborkának vagy hagymának érezte. Isten a mi életünk, ő a mi erőnk, megtartónk és mindaz, amire szükségünk van. Barátot akarunk? Isten a mi támogatónk. Akarjuk, hogy valaki megvédjen a küzdelemben? Isten a mi vezérünk. Akarjuk, hogy valaki szószólónk legyen és képviselje ügyünket? Isten a mi pártfogónk. Ő mindig pon-

tosan alkalmazkodik ahhoz a helyzethez és körülményhez, amiben vagyunk.

– *Gondviselés*

Bonaparte Napóleon állította, hogy a csatamezőn való jelenléte annyit ér, mintha százezer katona lenne ott. De Napóleonnak ott kellett lennie minden harcban, hogy győzzenek. Amikor a trafalgári katasztrofális tengeri csata hírért vitték hozzá, egyszerűen ezt mondta: „Nem tudok mindenütt ott lenni.” Nem így van Istennel. Az ő megtartó jelenléte népével van mindenütt, ahol az ő igazságáért harcolnak, és a próba minden tüzes kemencéjében megjelenik, hogy győzelmet adjon övének.

– *Mindenütt jelenlevő Isten*

Heimdall volt a skandináv istenek őrállója. Kevesebbet aludt, mint egy madár. Látása olyan éles volt, hogy ezer mérföldnyi távolságban is meg tudta különböztetni a legkisebb tárgyat a legsötétebb éjszakában. Hallása tökéletes volt, és meghallotta, amint a gyapjú növekedett a juhok hátán és a gabona kikelt a földből. Amikor megfújta kürtjét, annak hangja mindenhova eljutott, a világmindenség legtávolabbi zugába is.

– *Mindenható Isten*

Livingstone úgy tervezte, hogy Kinába megy, de Isten Afrikába vezette, hogy ott legyen misszionárius és fölfedező. Alexander Mackay a Madagaszkár szigetén akart munkálkodni, de Isten Ugandába irányította, hogy segítsen megalapítani az egyik legjelentősebb missziómunkát a világon. Carey a déltengeri szigetekre készülődött, de az isteni vezetés Indiába irányította, hogy Bibliát adjon saját nyelvükön az ott élő millióknak.

– *Isten vezetése*

Valaki azt mondta, hogy a kis légy Nóé bárkájában éppen olyan biztonságban volt, mint a nagy elefánt. Nem az elefánt nagysága és ereje adta neki a biztonságot, hanem a bárka mentette meg az elefántot meg a legyet is.

– *Gondviselés*

Spurgeon mondta el a következő illusztrációt. Egy ősi példázat szerint a galamb szomorúan panaszkodott a madaraknak, hogy a héja szomjazik a vérére. Az egyik madár azt tanácsolta, hogy szálljon alacsonyabban – de a héja lecsaphat prédájára. Egy másik ajánlotta, hogy magasan repüljön – de a héja még magasabbra is tud szállni. A harmadik azt mondta neki, hogy rejtőzködjék el az erdőben – de a héja otthona az erdő. Végre egyikük azt mondta neki, hogy bújjék el a sziklahasadékban. A jelentés világos. A galamb szegény, védtelen lény. A Sátán a héja. A szegénység nem véd meg tőle. A gazdagság nem ad biztonságot. A visszavonulás sem ment meg, mert vannak bűnök, amelyek különösen a nyugalomban támadnak. Csak egyetlen védelem van, Krisztus, a Kőszikla.

– *Krisztus*

Róma megengedte alattvalóinak, hogy bármilyen vallásos eszmét követhettek, ha az nem gyengítette a császár iránti hűségüket. Róma azonban nem készült föl arra a vadonatúj gondolatra, hogy egy gyermek születik egy jászolban, majd fölnevekedik egy ácsműhelyben, és ő a menny királyi fejedelme, maga Isten Fia. Ez megrengette Rómát alapjaiban. Tiberius napjaiban tízezer rabszolgát öltek meg az arénában egyetlen bemutatón, és jött egy új vallás, amely állította, hogy

minden emberi élet szent Isten előtt, és még a királyok is felelősek a koldusokért. Ez a forradalmi gondolat Betlehemből indult el, és lerázta a királyokat trónjaikról.

– *Krisztus tanítása*

Kína belsejében, miután egy ideig egy keresztyén miszióállomáson tartózkodott egy bennszülött, odament a miszionáriushoz egy reggel boldogan és ezt mondta: „A múlt éjjel álmodtam és most már értem. Mintha beleestem volna egy mély gödörbe, ahonnan senki nem tudott kiségetni. Egy konfucianus pap lehajolt a gödör széléig és ezt mondta: „Hadd adjak néhány tanácsot, barátom, ha kikerülsz a bajból, soha ne kerülj bele ismét!” Egy buddhista pap jött arra, kinyújtotta karját, de nem tudott segíteni. Ezt mondta: „Ha fel tudsz emelkedni eddig, akkor kiemellek a gödörből.” Aztán Krisztus jött arra. Leeszkedett a gödörbe, ölébe vett és kivitt a mélységből.”

– *Krisztus segít*

Corrie ten Boom a megbocsátást egy harangkötélhez hasonlította. Ha harangozni akarunk, akkor egy darabig húzni kell a kötelet, mire megszólal a harang. Ten Boom mondta, hogy a megbocsátás a kötélet húzása, hogy szóljon a harang. Ez ennyire egyszerű. Amikor rendszeresen meghúzzuk a harangkötéletet, a harang egyenletesen szól, a lendület viszi tovább. Ha a kötelet elengedjük, a harang még szól egy darabig, de végül elhal a hangja. Ha elhatározzuk, hogy megbocsátunk valakinek, a régi érzések még továbbra is bennünk vannak a keményszívűségéből. De ha a megbocsátásnak adunk helyet, a keményszívűség lassan elhal. A megbocsátás nem érzés, hanem cselekedet.

– *Megbocsátás*

Évekkel ezelőtt tengeri sirályok egy csoportja éhenhalt az Atlanti-óceán egyik partszakaszán. Nem élelemhiány miatt pusztultak el, hanem azért, mert elfelejtették a halfogást. Éveken át a partszakaszon működő halászflootta munkájából éltek, mert a halászok az értéktelen tengeri lényeket, főként a garnélarákokat kidobálták a hálóikból és a sirályok megették azokat. Amikor a halászflootta délebbre húzódott, az ottmaradt sirályok elpusztultak, mert elveszítették természetes halászó képességüket. Ez a természet szabálya. Ha nem használjuk azt, amink van, akkor elvételük tőlünk. Ez a talentumok példázatára emlékeztet. Aki nem használta talentumát, attól azt is elvették, amije volt.

– *Talentumok*

Egy ősi történet szerint Caesar egyik barátjának rendkívül értékes ajándékot adott. Barátja nem akarta elfogadni: „Ez túl sok nekem, hogy elfogadjam” – mondta. A császár ezt válaszolta: „De nem túl sok nekem, hogy odaadjam.” Bűnös lázadásunk ellenére Isten bűnbocsánatot ajánlott fel nekünk Krisztusban, ami túl soknak tűnik, hogy elfogadjuk, de nem túl sok neki, hogy részesítsen benne. Amikor Isten megbocsát, akkor minden bűnt eltöröl.

– *Bűnbocsánat*

Egy sikeres üzletembertől egyszer megkérdezték sikerének titkát. Válaszát három szóban foglalta össze: „és még valamit”. Korán megtanulta az életben, hogy az átlagember és az igazán sikeres ember között ebben a három szóban lehet megfogalmazni a különbséget. A jól menő emberek megtették, amit vártak tőlük „és még valamit” azon túl is. Jézus tanította ezt az alapelvet, amikor hegyi beszédében ezt mondta:

„Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre!” (Mt 5:41) „És ha csak atyátokfiat köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is?” (Mt 5:47)

– *Második mérföld*

Egy vak indiai koldult egy útszélen, miközben ujjaiával kavarta az edényében levő rizsszemeket. Ha néha arra ment valaki, dobott egy kis rizst az edényébe. Egy napon hintőzörgést hallott a távolból. A maharadzsza közeledett kíséretével. Ilyen pillanat még nem volt az életében. Arra gondolt, hogy ez a nagy ember megáll és egész zsák rizst ad neki. Valóban, az aranyozott hintó megállt a szegény koldus előtt. A nagy ember lelépett, és a koldus leborult előtte. Aztán csaknem leszakadt rá az ég, mert a nagy ember ezt mondta: „Add nekem a rizsedet”. Félelem és gyűlölet vonult a koldus arcára. Belenyúlt edényébe és odadobott egy szem rizst a maharadzsza felé. A nagy ember ezt kérdezte: „Ez minden?” A koldus a földre köpött, átkozódott és még egy rizsszemet odadobott. A nagy ember megfordult, föllépett hintójába és elhajtott. A koldus dühösen és összetörten tapogatta ujjával a megmaradt rizsszemeket az edényében. Valami keménységet érzett, ami más volt, mint a rizs. Kiemelte. Egy arany szem volt. Kiöntötte a rizst, és már nem törődött vele. Egy másik arany szemet is talált. Ha bizott volna a nagy emberben, akkor minden rizsszemért arany szemeket kaphatott volna.

– *Adakozás*

Két gazdag keresztyén, egy ügyvéd és egy kereskedő is volt abban a csoportban, amely föld körüli útra indult. Mielőtt elmentek volna, lelkipásztoruk nagyon kérte őket, hogy figyeljenek meg minden szokatlan és érdekes eseményt vagy látványt, amivel különösen a misszionáriusok által bemunkált területen találkozhatnak. A két férfi felületesen mindent megígért. Egy napon Koreában látták, hogy az út melletti szántóföldön egy fiú húzza az ekét, miközben egy idős ember tartja az eke szarvát és irányítja azt. Az ügyvédnek ez nagyon tetszett és felvételt készített a jelenetről. „Ez érdekes kép. Feltételezem, hogy nagyon szegények” – mondta a misszionáriusnak, aki tolmácként és kalauzsként vezette a csoportot. „Igen – válaszolta a misszionárius. – Ez Csi Noui családja. Amikor imaházat építettek, akartak valamit adni, de nem volt pénzüik, ezért eladták egyetlen tehenüket, és a pénzt odaadták a templomépítésre. Ezen a tavaszon maguk húzzák az ekét.” Az ügyvéd és az üzletember csendben ült egy darabig. Aztán megszólalt az üzletember: „Ez igazán nagy áldozat.” A misszionárius ezt mondta: „Ők nem így nevezik. Szerencsésnek tartották magukat, mert volt egy tehenük, amit eladhattak az imaházépítés érdekében.”

– *Áldozat*

Mi a tized? *Matematikailag* ez tizedrésze a jövedelmünknek. „bármit adsz nekem, a tizedét neked adom” (1Móz 28:22). *Bibliailag* ez törvény: „Add meg a tizedet vetésed minden terméséből” (5Móz 14:22). *Erkölcseileg* ez tartozás: „Mivel akarunk becsapni? – A tizeddel és a felajánlásokkal!” (Mal 3:8) *Gazdaságilag* ez beruházás: „hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben” (Mt 6:20). „Adjatok, és adatik nektek” (Lk 6:38). *Lelkileg* ez áldás: „Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok” (Mal 3:10).

– *Adakozás*